

Concello do Porriño

RESOLUCIÓN DA ALCALDÍA SOBRE INADMISIÓN DO RECURSO DE REPOSICIÓN INTERPOSTO POLO SINDICATO GIG CONTRA A CONVOCATORIA PARA CONSTITUIR UNHA BOLSA DE EMPREGO PÚBLICO TEMPORAL A XEITO DE LISTAS DE RESERVA DE AUXILIARES ADMINISTRATIVOS INTERINOS

Asunto: Recurso de reposición.

Expediente: Relativo á convocatoria e bases para a creación dunha bolsa de emprego público temporal a xeito de lista de reserva de auxiliares administrativos interinos da escala de administración xeral, subescala auxiliar, grupo C, subgrupo C2 para atender as necesidades temporais e de interinidade do Concello do Porriño.

Departamento de: Secretaría.

DECRETO

Visto o escrito, R.E. nº 6910/02-8-2016, formulado por D. Carlos Igrexas Martínez, que di actuar como “responsable do sector de Adm.Local da GIG-AD. PÚBLICA no que expón: “*O día 21 de xullo de 2016, publicouse no BOP a convocatoria pública para a creación dunha bolsa (lista de reserva) de auxiliares administrativos de administración xeral, ás que presentamos as presentes ALEGACIÓNS e CONSIDERACIÓNS, e SOLITO: Que se anule o proceso de convocatoria e abra un proceso de negociación para elaborar unha nova.*”

E tendo en consideración os seguintes,

ANTECEDENTES DE FEITO

-Contra o citado acto se interpuxo o precitado recurso administrativo de reposición no que solicita a que se anule o proceso de convocatoria e abra un proceso de negociación para elaborar unha nova.

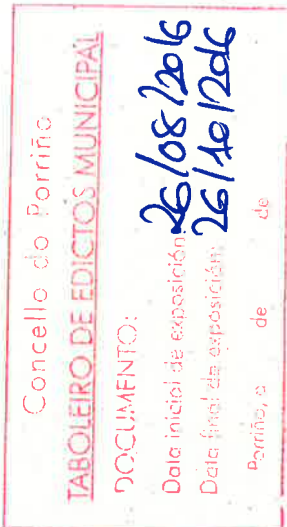
-Con data 11-8-2016 o recorrente recibiu o requirimento do Concello para emenda de defectos na acreditación da representación (R.S. 402379-8-16), no que se lle facía constar que:

“Como queira que os actos realizados non son de mero tramite, para os cales a representación se presume, se lle require para que, de conformidade con lo establecido en el artículo 32.4 da Lei 30/1992, de 26 de novembro, Lei de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común, proceda a emendar a falta de acreditación da representación, por calquera medio válido en dereito, no prazo de dez días.

Poño mo seu coñecemento que, ata tanto se verifique a representación, por calquera medio válido en dereito que deixe constancia fidedigna, non se terá por realizado o acto a que se refire este requirimento.”

FUNDAMENTOS DE DEREITO

PRIMEIRO.- Como cuestión previa cabe dicir que se ben no escrito R.E. nº 6910/02-8-2016 de don D. Carlos Igrexas Martínez, non se indica que tipo de recurso é o que se formulá no mesmo, hai que entender que estamos ante un escrito que ten a natureza de recurso de reposición que se interpón contra a devandita convocatoria

Concello do Porriño

para a creación dunha bolsa (lista de reserva) de auxiliares administrativos de administración xeral.

SEGUNDO.- Una vez aclarado ante que recuso estamos, tamén con carácter previo a calquera outra cuestión, debe examinarse se o sindicato recorrente:

a) En primeiro lugar, se acreditou a representación requirida mediante o citado R.S. 4023/9-8-2016, ao que hai que contestar o seguinte:

A Lei 30/1992, de 26 de novembro, do Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo común, no seu artigo 32.3 establece que *“Para formular solicitudes, entablar recursos, desistir de acciones y renunciar a derechos en nombre de otra persona, deberá acreditarse la representación por cualquier medio válido en Derecho que deje constancia fidedigna, o mediante declaración en comparecencia personal del interesado. Para los actos y gestiones de mero trámite se presumirá aquella representación”*.

Para a interposición do recurso interposto debe acreditarse especificamente a facultad de representación do comparecente a tales efectos, o que non foi acreditado ao interpor o curso polo que foi requirido pola alcaldía do Concello do Porriño para a emenda.

Dentro do prazo concedido ao recorrente ao día da data non consta no expediente que acredite a representación requirida mediante o citado escrito da alcaldía do Concello do Porriño (R.S. nº 4023/9-8-2016), e por conseguinte non se pode ter por realizado o recurso de reposición pola falta da preceptiva representación legal, conforme dispón o precepto anteriormente citado.

Cando o recorrente que a incorrido nun defecto procedimental non o emende no prazo concedido para o efecto, como ocorre no presente caso, se debe apreciar tal deficiencia coas consecuencias que procedan, incluso a inadmisibilidade, ao deber recaer sobre o recorrente as consecuencias dun vicio que ha podido e non ha querido ou sabido remediar.

b) En segundo lugar, se ten lexitimación activa (interese lexítimo), e para responder a esta cuestión, que nos conducirá ou non á inadmisibilidade do recurso sen entrar no fondo do asunto, debemos ter en conta os pronunciamentos doutriniais e xurisprudenciais seguintes:

A ampliación da lexitimación activa no procedemento administrativo e no proceso produciuse, especialmente, mediante o recoñecemento do interese lexítimo como título lexitimador, que na súa concepción xurisprudencial aparece relacionado coa obtención de calquera beneficio económico ou moral ou a evitación dun prexuízo.

A STS do 20 de xaneiro de 2009 (recurso de casación 1238/2006) considera que a lexitimación activa atribúese en función da titularidade dun dereito ou dun interese lexítimo que estea en relación co obxecto do procedemento (ou coa pretensión material que sexa obxecto do proceso). Esta relación implica, segundo constante xurisprudencia do TS, que de obterse unha decisión administrativa (ou unha sentenza) favorable, producirase á parte recorrente un beneficio ou se lle evitaría un prexuízo, patrimonial, moral, mesmo profesional, de contido concreto e efectivo. Aínda que esta xurisprudencia sempre foi proclive a entender a lexitimación nun sentido favorable ao seu outorgamento, non pode, con todo, ser interpretada nunha forma tan ampla que conduza a recoñecer unha acción pública en defensa da legalidade, fóra dos concretos casos en que a Lei expresamente a admita.

Concello do Porriño

En calquera caso, esta lexitimación debe estar en relacionada co obxecto do procedemento de tal forma que se liga moi intimamente co fondo do asunto ou cuestión material que suscite.

Pola contra, o Tribunal Supremo non recoñece a lexitimación fundada en “*el mero interés en la legalidad*” o en “*motivos extrajurídicos, susceptibles de satisfacer apetencias, deseos o gustos personales, alejados del interés auténticamente legitimador objeto de protección legal*”.

O Tribunal Constitucional, en STC 85/2008, de 21 de xullo, ten sinalado que “*el interés legítimo se caracteriza como una relación material unívoca entre el sujeto y el objeto del procedimiento (o de la pretensión tratándose del proceso), de tal manera que el acto administrativo resultante del procedimiento (o su anulación) produzca automáticamente un efecto positivo o negativo actual o futuro pero cierto, debiendo entenderse tal relación referida a un interés en sentido propio, cualificado y específico, actual y real. Se trata de la titularidad potencial de una ventaja o un utilidad jurídica, no necesariamente de contenido patrimonial, por parte de quien inicia el procedimiento o ejercita la pretensión, que se materializaría de prosperar ésta*”.

A lexitimación como interesado presupón, por tanto, que a resolución administrativa que se adopte no procedemento poida repercutir, directa ou indirectamente, pero de modo efectivo e acreditado, é dicir, non meramente hipotético, potencial e futuro, na correspondente esfera xurídica de quen alega a súa lexitimación, e, en todo caso, ha de ser certa e concreta, sen que baste, por tanto, a súa mera invocación abstracta e xeral ou a mera posibilidade do seu acaecemento (SSTS do 4 de febreiro de 1991, do 17 de marzo e 30 de xuño de 1995 e 12 de febreiro de 1996, 9 de xuño de 1997 e 8 de febreiro de 1999, entre outras moitas; SSTC 60/1982, 62/1983, 257/1988, 97/1991, 195/1992, 143/1994 e ATC 327/ 1991).

A amplitude coa que a xurisprudencia vén interpretando a lexitimación e a substitución do concepto de interese directo polo de interese lexítimo, non chega ata o extremo de que non se condicione, en todo caso, a lexitimación á existencia dun interese real. Por dicilo con palabras do Tribunal Constitucional (STC 143/1987) o interese lexítimo, “*equivale a titularidad potencial de una posición de ventaja o de una utilidad jurídica por parte de quien solicita la iniciación de un procedimiento (o ejercita la pretensión) y que se materializaría de prosperar la correspondiente petición*” (SSTC 60/1982, 62/1983, 257/1988 e 97/1991, entre outras).

Como sinalan a doutrina do TC e a xurisprudencia do TS, a expresión “interese lexítimo” (que utiliza tamén o artigo 24.1 CE), aínda cando sexa un concepto diferente e máis amplo que o de “interese directo”, que empregaba a lexislación preconstitucional, ha de entenderse referida a un interese en sentido propio, cualificado ou específico (Sentenza do Tribunal Constitucional 257/1989, do 22 de decembro), o que no ámbito desta Sala do Tribunal Supremo ha levado a insistir na relación unívoca entre o suxeito e o acto ou resolución do procedemento administrativo (ou o obxecto da pretensión, cando se trata do proceso) e presupón, por tanto, que a resolución administrativa poida repercutir, directa ou indirectamente, pero de modo efectivo e acreditado, é dicir, non meramente hipotético, potencial e futuro, na correspondente esfera xurídica de quen alega a súa lexitimación, e, en todo caso, ha de ser certo e concreto, sen que baste, por tanto, a súa mera invocación abstracta e xeral ou a mera posibilidade da súa acaecemento (SSTS do 4 de febreiro de 1991, do 17 de marzo e 30 de xuño de 1995 e 12 de

Concello do Porriño
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:
Data inicial de exposición: 25/08/2006
Data final de exposición: 26/10/2006
de
de

Concello do Porriño

febreiro de 1996, 9 de xuño de 1997 e 8 de febreiro de 1999, entre poldras moitas; SSTC 60/1982, 62/1983, 257/1988 e 97/1991, 195/1992 E 143(1994 E ATC 327/1997).

O artigo 31.2 da Lei 30/1992, de 26 de novembro, de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común (LRXPAC), atribúe a titularidade de intereses lexítimos colectivos, nos termos nos que a lei recoñeza, ás asociacións e organizacións representativas de intereses económicos e sociais. No mesmo sentido, os artigos 7.4 LOPX e 19.1.b) LXCA. Isto non obsta a que un individuo con interese persoal e cualificado pode tamén actuar en defenderse por si mesmo, aínda que o procedemento e a resolución que se adopte afecte a unha pluralidade de persoas.

O punto crucial na apertura xurisprudencial da lexitimación no procedemento administrativo e no proceso foi o da defensa dos intereses colectivos e difusos. A tendencia foi, tanto no Tribunal Constitucional como no Tribunal Supremo a recoñecer a apertura da lexitimación aos individuos, asociacións e corporacións para a defensa dos intereses colectivos e difusos, especialmente naqueles casos en que, defendendo estes ante a Administración e os Tribunais, o cidadán esta defendendo o seu propio circulo vital que resulta afectado, como en materias de urbanismo, saúde e medio ambiente, cando a Lei non se adiantou a recoñecer a existencia dunha acción popular.

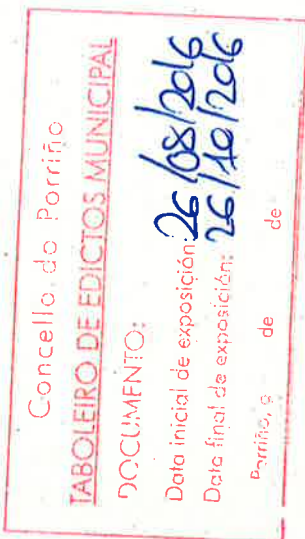
O Tribunal Supremo (STS do 25 de marzo de 2002) esta abrindo tamén novos camiños ao recoñecemento deste tipo de lexitimación, aínda cando moitas veces o recoñecemento dela ponse en relación cun punto de conexión co circulo vital do intereses da corporación, asociación ou particular recorrente. Frecuentemente, este punto de conexión son as relacións de veciñanza.

Constitúe principio xeral en materia de lexitimación corporativa a esixencia de que debe existir un vínculo ou conexión entre a organización que pretende intervir en procedemento administrativo e o obxecto deste, vínculo ou conexión que se visualiza mediante o exame dos fins estatutarios da Asociación ou Corporación e que se traducen na existencia ou non dun interese profesional ou económico que pode resultar afectado pola decisión que se adopte no procedemento; interese que, en calquera caso, ha de ser cualificado ou específico (STC 252/2000, do 30 de outubro).

A STC 14 febreiro 1991 lembra que ou dereito á tutela xudicial efectiva non é absoluto nin incondicionado, senón que debe someterse ao cumprimento dous requisitos procesuais que legalmente se impoñan, ou que supón que ou dereito á tutela xudicial véxase igualmente satisfeito cando a resposta obtida consiste na negativa para entrar na cuestión de fondo exposta, sempre que esa negativa atópanse xustificada de maneira motivada e razoable na falta de cumprimento dous requisitos legalmente esixidos para acceder ás distintas accións recursos previstos polo ordenamento procesual (SSTC 37/1982, 93/1984 E 62/1989).

A sentenza do TC. Sala 1ª, de 13-9-2004, nº 142/2004 resume a doutrina do tribunal sobre esta materia e establece:

“La cuestión de la legitimación activa de los sindicatos en el orden contencioso-administrativo ha sido ya objeto de diversos pronunciamientos por parte de este Tribunal que han conformado un cuerpo de doctrina jurisprudencial consolidada y estable. Esta doctrina, tal y como ha sido recogida en la STC 112/2004, de 12 de

Concello do Porriño

julio, FJ 4, con remisión a otras anteriores (SSTC 101/1996, de 11 junio, FJ 2, 7/2001, de 15 de enero, FFJJ 4 y 5; y 24/2001, de 29 de enero, FJ 3, puede resumirse en los siguientes puntos:

a) Debemos partir; en primer Lugar, de un reconocimiento abstracto o general de la legitimación de los sindicatos para impugnar ante los órganos del orden jurisdiccional contencioso-administrativo decisiones que afecten a los trabajadores, funcionarios públicos y personal estatutario. Como afirmamos en la STC 210/1994, de 11 de julio, Los sindicatos desempeñan, tanto por el reconocimiento expreso de la Constitución (arts. 7 y 28) como por obra de los tratados internacionales suscritos por España en la materia (por todos, Pacto internacional de derechos económicos, sociales y culturales, art 8 o arto 5, parte 11, Carta social europea), una función genérica de representación y defensa de los intereses de los trabajadores que, como ya ha sostenido la doctrina de este Tribunal, no descansa solo en el vínculo de la afiliación, sino en la propia naturaleza sindical del grupo. La función de los sindicatos, pues, desde la perspectiva constitucional, "no es únicamente la de representar a sus miembros, a troves de los esquemas del apoderamiento y de In representación del Derecho privado. Cuando la Constitución y la Ley los invisten con la función de defender los intereses de los trabajadores, les legitiman para ejercer aquellos derechos que, aun perteneciendo en puridad a cada uno de los trabajadores uti singulus, sean de necesario ejercicio colectivo" (STC 70/1982, FJ 3), en virtud de una función de representación que el sindicato ostenta por sí mismo, sin que deba condicionarse necesariamente su actividad a la relación de pretendido apoderamiento ínsita en el acto de afiliación, que discurre en un piano diverso del de la acción propiamente colectiva (SSTC 70/1982, 37/1983, 59/1983 s 187/1987 EDJ 1987/1866 217/1991, entre otras). Por esta razón, es posible reconocer en principio legitimado al sindicato para accionar en cualquier proceso en que estén juego intereses colectivos de los trabajadores" (STC 210/1994, de 11 de Julio, FJ 3). Queda así clara "la relevancia constitucional de los sindicatos para la protección y defensa, incluso jurisdiccional, de los derechos e intereses de los trabajadores" (STC 7/2001, de 15 de enero, FJ 5).

b) Ahora bien, desde la STC 101/1996, de 11 de junio, venimos exigiendo que este genérica legitimación abstracta o general de los sindicatos, reconducible a su relevancia constitucional, se proyecte de un modo particular sobre el objeto de los recursos que entablen ante los Tribunales mediante un vínculo o conexión entre la organización que acciona y la pretensión ejercitada. Y ello porque, según recordamos allí, citando de nuevo la STC 210/1994, de 11 de julio, FJ 4 s "la función constitucionalmente atribuida a los sindicatos no alcanza a transformarlos en guardianes abstractos de la legalidad, cualesquiera que sean las circunstancias en que este pretenda hacerse valer. Se trata, en definitiva, de aplicar a estas personas jurídicas asociativas singulares la misma exigencia que se aplica a cualquier otra persona física o jurídica para reconocerle la posibilidad de actuar en un proceso: ostentar interés legítimo en él. Por tanto, concluimos en la STC 101/1996, de 11 de junio, la legitimación procesal del sindicato en el orden jurisdiccional contencioso-administrativo, en cuanto aptitud para ser parte en un proceso concreto o legitimatio ad causam, "ha de localizarse en la noción de interés profesional o económico; interés que ha de entenderse referido en todo caso a "un interés en sentido propio, cualificado o específico" (STC 97/1991, FJ 2 con cite de la STC 257/1988). Interés que, doctrinal y jurisprudencialmente, viene identificado en la obtención de un beneficio o la desaparición de un perjuicio en el supuesto de que prospere la acción intentada, y que no necesariamente ha de revestir un contenido patrimonial" (STC 101/1996, de 11 de junio, FJ 2).

Concello do Porriño
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
DOCUMENTO:
Data inicial de exposición: 26/08/2016
Data final de exposición: 26/10/2016
de
de
de

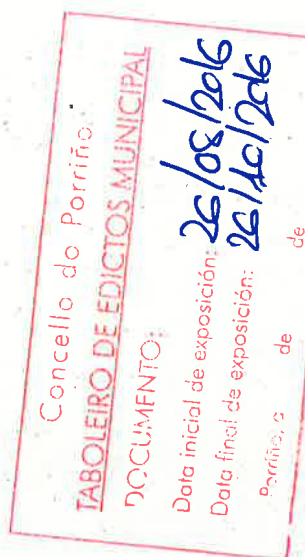
Concello do Porriño

c) En definitiva, hemos señalado con reiteración que para poder considerar procesalmente legitimado a un sindicato no basta con que este acredite /a defensa de un interés colectivo o la realización de una determinada actividad sindical, dentro de lo que hemos denominado "función genérica de representación y defensa de los intereses de los trabajadores" (STC 101/1996, de 11 de junio, FJ 2). Debe existir, además, un vínculo especial y concreto entre dicho sindicato (sus fines, su actividad, etc.) y el objeto del debate en el pleito de que se trate, vínculo o nexo que habrá de ponderarse en cada caso y que se plasma en la noción de interés profesional o económico, traducible en una ventaja o beneficio cierto, cualificado y específico derivado de la eventual estimación del recurso entablado (SSTC 7/2001; de 15 de enero, FJ 5; Y 24/2001, de 29 de enero, FJ 5).

Cabe sostener que no caso que nos ocupa (impugnación do proceso de convocatoria) non se da conexión, vínculo o engarce entre o recurrente e o obxecto do recurso. En efecto, non é necesario que este tipo de base sexan negociadas cos sindicatos porque non é un suposto de intervención obrigatoria do sindicatos porque así o sinala expresamente o propio Acordo regulador das condicións de emprego do persoal funcionario do concello do Porriño e a negociación das bases non está entre as materias legalmente suxeitas a negociación colectiva. De modo que o sindicato recorrente non pode pretender a negociación porque non é una materia obxecto de negociación, [excluída da negociación consonte o artigo 34.1 da Lei 9/1987, de 12 de xuño, de órganos de representación, determinación das condicións de traballo e participación do persoal ao servizo das Administracións Públicas, o artigo 37.2 do Real Decreto Lexislativo 5/2015, de 30 de outubro, polo que se aproba o texto refundido da Lei do Estatuto Básico do Empregado Público, artigo 153.2 da Lei 2/2015, de 29 de abril, do emprego público de Galicia, e o artigo 30.2.3 do Acordo Regulador das condicións de emprego do persoal funcionario do Concello do Porriño (BOPDEPO, nº 126, de 1-7-2011), este último determina que las bases de persoal interino serán comunicadas a representación legal dos traballadores (o que se fixo con posterioridade á publicación do anuncio da convocatoria no Faro de Vigo, de data 6-7-16, no Boletín Oficial da Provincia de Pontevedra, nº 139 de 21-7-16, e das bases no Taboleiro de edictos, con data 6-7-16, e na páxina web do Concello do Porriño)] ao tratarse dunha bases para a convocatoria, das denominadas "bolsas de traballo" ou "listas de espera" ou "listas de reserva" de uso frecuente nas administracións públicas para nomeamentos ou contratacións que non son inadecuadas a os efectos de poder dar satisfacción ás necesidades da administración dun nomeamento ou contratación rápida, e áxil, e neste senso xa se ha pronunciado o Tribunal Supremo na súa sentenza de 23 de setembro de 2002, rec, 2738/1998, lembrando que as esixencias dos principios institucionais de igualdade, mérito e capacidade resaltan con todo o seu vigor cando se proxectan sobre o ingreso na función pública de carreira "pero no pueden proyectarse con el mismo nivel de intensidad sobre el personal interino, cuya selección, como dice el precitado Auto de 12 de diciembre 1999, lógicamente exige menos rigor en la selección", nesta mesma liña a sentenza núm. 751/2007 de 26 de decembro do Tribunal Superior de Xustiza do País Vasco (Sala do Contencioso-Administrativo).

Tendo en conta o anteriormente exposto para dar resposta a devandita cuestión previa de se o sindicato recorrente ostenta a lexitimación activa (interese lexítimo) prevista no artigo 31 da LRXPAC, hai que argumentar que o sindicato recorrente carece de lexitimación por non darse os requisitos seguintes:

-Non ser titular dun dereito ou dun interese lexítimo que estea en relación co obxecto do recurso que se ligue moi intimamente co fondo do asunto. Esta relación implica, segundo constante xurisprudencia do TS, que de obterse unha decisión

Concello do Porriño

administrativa favorable que producise ao recorrente un beneficio ou se lle evitaría un prexuízo, patrimonial, moral, mesmo profesional, de contido concreto e efectivo.

-Non existir un interese en sentido propio, cualificado ou específico, unha relación unívova entre o suxeito e o acto impugnado que presupoñan, por tanto, que a resolución administrativa poida repercutir, directa ou indirectamente, pero de modo efectivo e acreditado, é dicir, non meramente hipotético, potencial e futuro, na correspondente esfera xurídica do sindicato recorrente.

-Non estar en xogo dereitos e intereses colectivos de traballadores.

-Non existir prexuízo económico ou profesional.

-Non acreditarse polo recorrente o interese lexítimo dos seus afiliados no concello en relación ao acto administrativo impugnado.

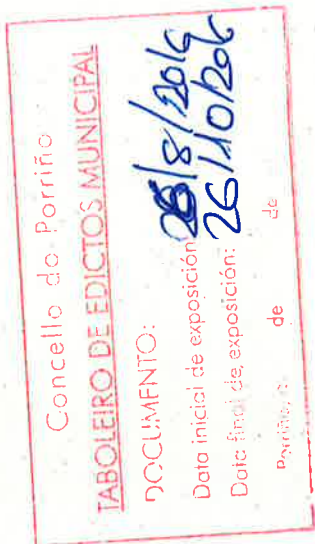
-Carecer dun interese lexítimo na anulación do acto impugnado, xa que só pode defender intereses colectivos e neste caso as bases recorridas afecta soamente a un proceso de selección para a creación dunha bolsa de emprego público temporal a xeito de lista de reserva de auxiliares administrativos interinos da escala de administración xeral, subescala auxiliar, grupo C, subgrupo C2 para atender as necesidades temporais e de interinidade do Concello do Porriño, mediante concurso. Considerándose por ende que non está en discusión un interese colectivo, de maneira que só os afectados polo concurso poderían cuestionar as bases da convocatoria impugnada. Esta non produciría ningún beneficio directo e inmediato á parte recorrente, agás a defensa da legalidade.

Por conseguinte, non cabe recoñecer lexitimación ao recorrente para accionar fronte á pura legalidade, nin para defender os potenciais intereses de futuros funcionarios interinos dos que non ostentan a súa representación; carecendo do interese lexítimo para interpoñer o presente recurso ao non afectar o acto impugnado aos seu intereses.

A maior abastamento e sen prexuízo do anteriormente dito cómpre poñer de manifesto que as Bases da convocatoria que han merecido o informe favorable del Sr. Secretario Xeral do Concello, e despois de efectuarse as publicacións indicadas, como xa quedou dito, foron comunicadas, dándose traslado das mesmas, aos delegados de persoal funcionario, e cuxa aceptación polos interesados queda probada pola propia presentación de máis de 150 instancias de participantes sen que ningún deles as impugnasen.

En consecuencia do antedito procede ditar unha resolución administrativa de inadmisión do recurso interposto, sen entrar no fondo do asunto, por falta da preceptiva representación legal e por falta de lexitimación activa ao carecer de interese lexítimo para recorrer.

TERCEIRO.-Este órgano administrativo é competente para resolver o recurso de reposición interposto e, polo tanto, para adoptar a presente resolución, de conformidade co disposto no artigo 116 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de Réxime Xurídico das Administracións Públicas e do Procedemento Administrativo Común en harmonía co artigo 209 do Real Decreto 2.568/1986, de 28 de novembro, polo que se aproba o Regulamento de Organización, Funcionamento e Réxime Xurídico das Entidades Locais.

Concello do Porriño

Vistos os preceptos legais citados e demais de xeneral ou concordante aplicación, esta Alcaldía,

RESOLVE

1º.- Inadmitir o recurso potestativo de reposición interposto polo sindicato GIG, mediante o citado escrito R.E. nº 6910/02-8-2016, no que solicita se anule o proceso de convocatoria e abra un proceso de negociación para elaborar unha nova, sen entrar no fondo do asunto, por falta da preceptiva representación legal e por falta de lexitimación activa ao carecer de interese lexítimo para recorrer.

2º.- Notificar esta resolución ao recorrente e publicala no seu taboleiro de edictos e páxina web www.porremprego.org, do concello do Porriño.

Contra a presente resolución, que pon fin á vía administrativa, poderán os interesados interpoñer recurso contencioso-administrativo no prazo de dous meses, contados desde o día seguinte ao da súa notificación ou publicación, ante a Xulgado do contencioso administrativo de Pontevedra, de acordo co previsto nos artigos 8 a 10 e 46.1 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da Xurisdición Contencioso-Administrativa. Todo iso, sen prexuízo de que se poida exercitar, no seu caso, calquera outro recurso que se estime procedente.

O manda e asina a Sr. Alcalde acctal., D. Manuel Carrera Punzón, no Porriño a 25 de agosto de dous mil dezaseis.

O ALCALDE ACCTAL.

ANTE MÍN
O SECRETARIO

MANUEL CARRERA PUNZÓN

EDUARDO PORTELA FERNÁNDEZ

Concello do Porriño
TABOLEIRO DE EDICTOS MUNICIPAL
 DOCUMENTO:
 Data inicial de exposición: 26/08/2016
 Data final de exposición: 26/10/2016
 Porriño, 2 de